

Простено е да разяснимъ на оногова, който влѣзе при дружина за какво ся приказва.

Неопростима грубость е да думами нѣкому кога приказва: това не е истина, ты лжжешъ, ты не знаешъ що думашъ. Тія думи не сж прилични въ устата на единъ добръ въспытанъ челоуѣкъ. Когато повръщамы нѣкому трѣба сѣкога да избирамы учтиви думи. Можемъ на примѣръ да кажемъ: позволете ми, господине, да ви кажжъ, че сте ся сбъркалъ, че ви ся не точно или наопаки рассказали, че вж ся нарочно излѣгали, и. д. т.

Не трѣба да си казвамы мнѣнието между дружина, безъ да нж помолжтъ.

Ако нашето мнѣние е противно на мнѣнието на другитѣ трѣба да млькнемъ и да не упоретвувамы; ако го намѣржтъ за право, точно и разумно, то трѣба да го потвърдимъ, нѣ да отбѣгнувамы упорството.

Правило седмо.

Какво трѣба да правимъ кога ся прѣпирамы.

Апостолъ Павелъ съвѣтва ученикатъ си Тимотея да отбѣгнува отъ прѣпирни. Онзи, който обыча распритѣ и прѣпирнитѣ е противенъ не само на евангелскіятъ духъ, нѣ и на челоуѣщината. Добронравіето ги забранява на сѣкое мѣсто и въ какво да е дружество.

Прѣпирнята произлиза отъ гордостята, отъ лжжливата мьсль, чрѣзъ която нѣкой си въображава че е нѣщо. Има нѣкои които ся противжтъ на мнѣнията на другитѣ, само за да влѣзжтъ въ прѣпирня и распра; тжзи лудость ги обезчестява и ги прави умразни.

Когато ся случи да ся прѣпирамы за нѣкоя истина, трѣба да сми учтиви; защото устата на устнитѣ на която почива сладостята, умножяватъ пріятелитѣ и привличятъ сърдцата на неприятелитъ.

Гдѣто и да ся намирамы, не трѣба никога да ся

Благонравіе.